

Sygn. akt I C 1275/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2017 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Renata Lech

Protokolant: stażysta Ewa Reliszka

po rozpoznaniu w dniu 5 maja 2017r. w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa **Z. M.**

przeciwko (...) z siedzibą w **H.**

o zadośćuczynienie i odszkodowanie

1. zasądza od pozwanego (...) z siedzibą w H. na rzecz **powoda Z. M.** kwotę **54.000,00 zł** (pięćdziesiąt cztery tysiące złotych) **tytułem zadośćuczynienia** z odsetkami ustawowymi od kwoty 45.000,00 zł (czterdzieści pięć tysięcy złotych) od dnia 22 marca 2013r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 9.000,00 zł (dziewięć tysięcy złotych) od dnia 25 sierpnia 2016r. do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od pozwanego (...) z siedzibą w H. na rzecz **powoda Z. M.** kwotę **937,36 zł** (dziewięćset trzydzieści siedem złotych 36/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nakazuje pobrać od pozwanego (...) z siedzibą w H. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim kwotę 2.259,00 zł (dwa tysiące dwieście pięćdziesiąt dziewięć złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od uwzględnionej części powództwa;
5. nakazuje pobrać od powoda Z. M. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim kwotę 1.924,00 zł (jeden tysiąc dziewięćset dwadzieścia cztery złote) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od oddalonej części powództwa.

Sygn. akt I C 1275/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 22 września 2015r. powód Z. M., reprezentowany w toku procesu przez pełnomocnika radcę prawnego D. C., a następnie przez adwokata E. W., wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) z siedzibą w H. **kwoty 45.000 zł tytułem zadośćuczynienia** za krzywdę, jakiej doznał powód w następstwie wypadku komunikacyjnego z dnia 2 lipca 2012r., z ustawowymi odsetkami od dnia 2 lipca 2012r. do dnia zapłaty oraz **kwoty 40.000 zł tytułem odszkodowania w związku z utraconym dochodem** z ustawowymi odsetkami od dnia 2 lipca 2012r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych (k. 4-6).

W piśmie procesowym z dnia 26 sierpnia 2016r. pełnomocnik powoda rozszerzył żądanie pozwu w zakresie żądania zadośćuczynienia i wniósł o zasądzenie dodatkowo **kwoty 9.000 zł, precyzując, iż łącznie dochodzona pozwem kwota zadośćuczynienia wynosi 54.000 zł** z ustawowymi odsetkami od dnia 2 lipca 2012r. do dnia zapłaty (k. 220, k. 248).

Pozwany (...) z siedzibą w H., reprezentowany w toku procesu przez pełnomocnika radcę prawnego M. M., nie uznał żądania pozwu i wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Pozwany wskazał, iż w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił powodowi zadośćuczynienie w kwocie 5.000 zł. Zajęcie ostatecznego stanowiska co do zasadności dalszych roszczeń powoda, pozwany uzależnił od przeprowadzenia i wyników dodatkowego badania słuchu przez powoda.

Pozwany wskazał także, iż bezzasadne jest żądanie zasądzenia na rzecz powoda odszkodowania z tytułu utraconego dochodu. W ocenie pozwanego nie pozostaje on w związku z wypadkiem, gdyż przyczyną wypowiedzenia powodowi umowy o pracę przez niemieckiego pracodawcę było wycofanie się ze zlecenia w ostatniej chwili przez klienta pracodawcy (k. 146-148).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 lipca 2012r. na terenie Niemiec doszło do wypadku komunikacyjnego, w następstwie którego powód doznał obrażeń ciała. Do zdarzenia doszło w miejscowości M.. Sprawca szkody, kierujący pojazdem marki M. (...) o nr rej. (...), nie zachował bezpiecznej odległości między pojazdami w wyniku czego najechał na tył kierowanego przez powoda pojazdu C. F. (...) nr rej. (...).

Na miejsce zdarzenia została wezwana policja, która zdecydowała, że uszkodzonym w następstwie wypadku pojazdem, powód nie może dalej się poruszać. Powód w eskorcie policji dojechał na najbliższy parking, gdzie oczekiwał na oględziny pojazdu i decyzję ubezpieczyciela.

W czasie wypadku powód siedząc za kierownicą uderzył głową w zagłówek fotela. Początkowo tuż po zdarzeniu powód nie odczuwał żadnych dolegliwości, nie wymagał hospitalizacji. Z czasem pojawiły się problemy neurologiczne i problemy ze słuchem.

(dowód: zeznania powoda, k. 296-verte, k. 297, nagranie przebiegu rozprawy, k. 299, min. 00:07:40-00:13:06)

Po powrocie do Polski powód zgłosił się do lekarza rodzinnego, który skierował go do Szpitala Wojewódzkiego w B.. Wykonane w szpitalu badania CT głowy i kręgosłupa szyjnego nie wykazało zmian urazowych. Rozpoznano wstrząśnienie mózgu, nie stwierdzono istnienia podstaw do hospitalizacji, dalej powód kontynuował leczenie w Poradni POZ i Poradni Neurologicznej.

(dowód: opinia biegłej z zakresu neurologii B. S., k. 205-206)

W następstwie wypadku komunikacyjnego z dnia 2 lipca 2012r. powód doznał urazu głowy bez utraty przytomności, ale z niepamięcią szczegółów zdarzenia, urazu – przeciążenia kręgosłupa szyjnego (w mechanizmie zgięciowo-odgięciowym). W następstwie doznanych obrażeń u powoda wystąpiły objawy zespołu szyjnego górnego, tj. bóle i zawroty głowy, szumy uszne, tętnienie w głowie, zaburzenia widzenia, drętwienia na zewnętrznym brzegu ręki lewej, utrzymujące się przez kilka miesięcy.

Stwierdzone u powoda w późniejszym okresie, tj. w październiku 2012r., objawy ogniskowe w postaci śladowego niedowładu lewostronnego oraz w lutym 2013r. – połowiczne prawostronne zaburzenia czucia, są objawami zaburzeń krążenia mózgowego, które jest schorzeniem samoistnym, bez związku z przebyłym urazem.

W zakresie neurologii powód doznał długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 7% w związku z następstwami wypadku, które należy kwalifikować jako pourazowy zespół szyjny.

(dowód: opinia biegłej z zakresu neurologii B. S., k. 205-206)

W wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 2 lipca 2012r. powód doznał urazu głowy i kręgosłupa szyjnego ze wstrząśnieniem mózgu. W wyniku tych obrażeń wystąpiło obustronne uszkodzenie słuchu ze średnim uszkodzeniem słuchu UP – 42dB oraz UL – 37 dB, co powoduje powstanie trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 20%.

Podstawą do stwierdzenia obustronnego uszkodzenia słuchu u powoda było laryngologiczne badanie podmiotowe i przedmiotowe oraz ocena audiogramu tonalnego – wyniku badania audiometrii tonalnej powoda z dnia 10 lipca 2012r. U powoda nie zostało wykonane badanie BERA. Jest to badanie potencjałów słuchowych wywołanych z pnia mózgu, wymagające zastosowania diagnostycznej aparatury komputerowej. Do stwierdzenia trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu związanego z utratą słuchu wykonuje się obliczenia procentowego uszczerbku na zdrowiu w oparciu o wynik badania audiometrii tonalnej.

(dowód: opinia biegłego z zakresu otolaryngologii M. Z., k. 213, pisemne opinie uzupełniające biegłego z zakresu otolaryngologii M. Z., k. 244, k. 281)

Przed wypadkiem powód nie miał problemów ze słuchem. Był w pełni sprawny fizycznie. Prowadził działalność gospodarczą w zakresie usług spawalniczych w takim też zakresie miał podjąć zatrudnienie na terenie Niemiec.

Na skutek obrażeń doznanych w wypadku odczuwa obecnie znaczące osłabienie słuchu, co stanowi dla niego dużą uciążliwość w codziennym funkcjonowaniu. Odczuwa także dyskomfort, gdyż jako mechanik był w stanie po dźwiękach pracy silnika w samochodzie rozpoznać, czy samochód nie wymaga naprawy, obecnie jadąc samochodem nie słyszy jego pracy.

Powód odczuwa także okresowe ostre bóle głowy, wtedy stosuje doraźnie leki przeciwbólowe, ma problemy z utrzymaniem równowagi. Nie może wejść na kilka stopni drabiny, aby np. podciąć gałęzie w przydomowym ogrodzie, dlatego zaniedbał ogród, nie panuje nad jazdą rowerem, nie jest bowiem w stanie utrzymać prostego toru jazdy.

Po wypadku przeszedł załamanie nerwowe, stosował leki nasenne i antydepresyjne. Dużym wsparciem w tym czasie była dla niego żona, która jest psychologiem.

(dowód: zeznania powoda, k. 297, k. 297verte, nagranie przebiegu rozprawy, k. 299, min. 00:13:06- 00:34:55)

W dniu wypadku powód miał podjąć zatrudnienie na terenie Niemiec zgodnie z umową o pracę zawartą w dniu 14 czerwca 2012r. z A.I.M. (...) z siedzibą w K.. Powód miał wykonywać pracę montera. Informację o terminie rozpoczęcia pracy powód otrzymał w dniu 30 czerwca 2012r. drogą mailową do niemieckiej firmy pośrednictwa pracy.

Umowa o pracę została zawarta na czas określony od 2 lipca 2012r. do 28 września 2012r. Zgodnie z zapisem § 2 ust. 2 powyższej umowy w przypadku nieusprawiedliwionej nieobecności w pierwszym dniu pracy, zgodnie z § 9.1 (...) (ramowy układ zbiorowy dotyczący pracy czasowej), umowa o pracę nie dochodzi do skutku.

W umowie o pracę ustalono wynagrodzenie w kwocie 10 EUR brutto za godzinę oraz zwrot przez pracodawcę kosztów podróży w kwocie 40,00 EUR za każde udowodnione przenocowanie w miejscu pracy.

(dowód: kopia umowy o pracę, k. 22-25, dodatkowe uzgodnienia do umowy o pracę, k. 26-27, zeznania powoda, k. 297, k. 297verte, nagranie przebiegu rozprawy, k. 299, min. 00:23:27- 00:30:42)

W związku z wypadkiem komunikacyjnym z dnia 2 lipca 2012r. powód nie zgłosił się celem podjęcia pracy, o czym powiadomił pracodawcę.

Do wypadku doszło ok. 100 km od miejsca pracy, jaką miał, podjąć powód.

W piśmie z dnia 2 lipca 2012r. niemiecki pracodawca poinformował powoda, iż umowa o pracę nie doszła do skutku, w takim zaś wypadku wypowiedzenie umowy następuje z zachowaniem formy i okresu wypowiedzenia.

(dowód: kopia pisma z dnia 2 lipca 2012r., k. 28, zeznania powoda, k. 297, k. 297verte, nagranie przebiegu rozprawy, k. 299, min. 00:23:27- 00:30:42)

W toku postępowania likwidacyjnego reprezentant ds. roszczeń (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością uzyskał od pracodawcy powoda, tj. z A.I.M. (...) z siedzibą w K. informację, iż przyczyną wypowiedzenia umowy o pracę było wycofanie się ze zlecenia w ostatniej chwili przez klienta pracodawcy.

(dowód: kopia informacji z dnia 4 marca 2013r. wraz z tłumaczeniem z języka niemieckiego, k. 156-159)

Sprawca wypadku był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń.

(okoliczność bezsporna)

W toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił na rzecz powoda kwotę 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 161,07 zł tytułem zwrotu kosztów leków.

(dowód: decyzja z dnia 18 marca 2013r.,k. 153)

W piśmie z dnia 22 marca 2013r. pełnomocnik powoda zgłosił reprezentantowi ds. roszczeń (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością roszczenie powoda o zapłatę na jego rzecz zadośćuczynienia w kwocie 50.000 zł.

(dowód: zgłoszenie szkody – załączona kopia akt szkodowych)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie, wbrew odmiennym twierdzeniom strony pozwanej, ma zastosowanie prawo polskie.

Zgodnie z ustawą z dnia 4 lutego 2011r. Prawo prywatne międzynarodowe prywatne (tekst jedn. Dz. U z 2015r., poz. 1792) prawo właściwe dla pozaumownej odpowiedzialności cywilnej wynikającej z wypadków drogowych określa Konwencja o prawie właściwym dla wypadków drogowych, sporządzona w H. dnia 4 maja 1971r. (Dz. U z 2003r., Nr 63, poz. 585).

W świetle zapisów powyższej konwencji, tj. art. 3, obowiązuje zasada, iż prawem właściwym dla pozaumownej odpowiedzialności cywilnej wynikającej z wypadków drogowych jest prawo wewnętrzne państwa, w którym nastąpił wypadek. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie ma jednakże zastosowanie wyjątek od tej zasady określony normą art. 4 pkt a Konwencji. Zgodnie z powyższym przepisem jeżeli w wypadku uczestniczy tylko jeden pojazd, który jest zarejestrowany w państwie innym niż to, w którym nastąpił wypadek, do odpowiedzialności wobec kierowcy stosuje się prawo wewnętrzne państwa rejestracji.

W niniejszej sprawie wypadek komunikacyjny, w następstwie którego powód doznał szkody, miał miejsca na terenie Niemiec. Powód kierował pojazdem zarejestrowanym w Polsce. Sprawca szkody kierował natomiast pojazdem marki M. (...) o nr rej. (...), zarejestrowanym w Niemczech. Do zdarzenia doszło w następstwie tego, iż kierujący pojazdem M. (...) nie zachował bezpiecznej odległości między pojazdami w wyniku czego najechał na tył kierowanego przez powoda pojazdu C. F. (...) nr rej. (...).

Wobec powyższych, niekwestionowanych przez pozwanego okoliczności zdarzenia, należy uznać, iż niniejszy spór winien być poddany rozstrzygnięciu wg prawa polskiego i taką też regulację prawną Sąd przyjął jako postawę orzekania.

Zgodnie z treścią art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia (§1). Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w umowie wypadu, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia (§ 2).

Istota ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej wynikająca z art. 822 k.c. sprowadza się więc do tego, że w sytuacji zaistnienia szkód określonych w § 2 tego przepisu, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia odszkodowania osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za te szkody ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia.

Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej reguluje natomiast ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (Dz. U. nr 124 poz. 1152).

W świetle art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, który stanowi lex specialis do art. 822 § 1 k.c., z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym obowiązani są do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Zgodnie natomiast z art. 35 cytowanej ustawy ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania ochrony ubezpieczeniowej wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, iż do wyrządzenia szkody powodowi doszło w następstwie ruchu pojazdu mechanicznego. Niewątpliwym i nie kwestionowanym przez pozwanego jest także, iż zachodzą podstawy odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody na podstawie art. 436 § 1 k.c. w związku z art. 435 § 1 k.c. a także, iż doszło do wyrządzenia szkody powodowi, polegającej na uszkodzeniu ciała.

Wobec powyższego pozwany co do zasady jest odpowiedzialny z tytułu szkody wyrządzonej powodowi.

W przedmiotowej sprawie nie jest kwestionowana zasada odpowiedzialności pozwanego wynikająca z umowy ubezpieczenia OC łączącej sprawcę szkody z pozwanym zakładem ubezpieczeń; pozwany przyjął swą odpowiedzialność w toku likwidacji szkody i stanowisko to podtrzymywał w pismach procesowych. Spór dotyczy natomiast wysokości zadośćuczynienia i oraz zasadności żądania odszkodowania, a więc zakresu odpowiedzialności pozwanego.

Rozważając zasadność objętych pozwem roszczeń powoda Sąd miał na uwadze przesłanki określone w art. 445 § 1 k.c.

W świetle art. 445 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Ustalenie wysokości zadośćuczynienia powinno zostać natomiast dokonane z uwzględnieniem wszelkich okoliczności mających wpływ na rozmiar doznanej krzywdy oraz to, że zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość winna przedstawiać jakąś odczuwalną wartość- por. przykładowo wyrok SN z dnia 12 kwietnia 1972 roku, II CR 57/72, OSNCP 1972, z. 10, poz. 183 oraz wyrok SN z dnia 24 czerwca 1965 roku, I PR 203/65, OSPIKA 1966, poz. 92).

Rozważając istotę powyższego roszczenia należy mieć na uwadze, iż na rozmiar krzywdy, a w konsekwencji wysokość zadośćuczynienia, składają się cierpienia fizyczne i psychiczne, których rodzaj, natężenie i czas trwania należy każdorazowo określić w okolicznościach konkretnej sprawy. Mierzenie krzywdy wyłącznie stopniem uszczerbku na zdrowiu stanowiłoby niedopuszczalne uproszczenie nie znajdujące oparcia w treści art. 445 § 1 k.c. Zadaniem Sądu jest indywidualne określenie stopnia krzywdy doznanej przez powoda i podjęcie próby przełożenia jej na określoną wartość finansową.

O rozmiarze należnego zadośćuczynienia pieniężnego powinien decydować w zasadzie rozmiar doznanej krzywdy: stopień cierpienia fizycznych i psychicznych, ich intensywność i czas trwania, nieodwracalność następstw wypadku i inne podobne okoliczności. Niewymierny w pełni charakter tych okoliczności sprawia, że sąd przy ustalaniu rozmiaru krzywdy i tym samym wysokości zadośćuczynienia ma pewną swobodę. Ocena sądu w tym względzie powinna się opierać na całokształcie okoliczności sprawy, nie wykluczając takich czynników, jak np. wiek poszkodowanego i postawa sprawcy, przy czym określenie wysokości zadośćuczynienia powinno się opierać na obiektywnych i sprawdzalnych kryteriach, kierować się jego celami i charakterem, jednakże przy uwzględnieniu indywidualnej sytuacji stron.

W przedmiotowej sprawie **powód** doznał **27%** uszczerbku na zdrowiu w tym: **w zakresie urazu neurologicznego – 7%, laryngologicznego – 20 %.**

Dokonując ustaleń faktycznych w zakresie doznanego przez powoda uszczerbku na zdrowiu w zakresie neurologicznym Sąd oparł się na opinii biegłej B. S.. Powyższa opinia jest spójna, rzeczowa, wnikliwa, przekonująca, nie została skutecznie podważona przez żadną ze stron procesu.

Dokonując ustaleń faktycznych w zakresie doznanego przez powoda uszczerbku na zdrowiu w zakresie laryngologii Sąd oparł się na opinii biegłego M. Z.. Powyższa opinia jest w ocenie Sądu spójna, rzeczowa, wnikliwa, przekonująca, nie została skutecznie podważona przez żadną ze stron procesu. Biegły wskazał, iż wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 2 lipca 2012r. powód doznał urazu głowy i kręgosłupa szyjnego ze wstrząśnieniem mózgu. W wyniku tych obrażeń wystąpiło obustronne uszkodzenie słuchu ze średnim uszkodzeniem słuchu UP – 42dB oraz UL – 37 dB, co powoduje powstanie trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 20%.

Biegły wskazał na podstawie jakich badań dokonał ustaleń w zakresie stwierdzonego u powoda uszczerbku na zdrowiu. Podał, iż podstawą do stwierdzenia obustronnego uszkodzenia słuchu u powoda było laryngologiczne badanie podmiotowe i przedmiotowe oraz ocena audiogramu tonalnego – wyniku badania audiometrii tonalnej powoda z dnia 10 lipca 2012r. U powoda nie zostało wykonane badanie BERA. Jest to badanie potencjałów słuchowych wywołanych z pnia mózgu, wymagające zastosowania diagnostycznej aparatury komputerowej. Do stwierdzenia trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu związanego z utratą słuchu wykonuje się obliczenia procentowego uszczerbku na zdrowiu w oparciu o wynik badania audiometrii tonalnej. W ocenie Sądu wykonanie powyższego badania, wbrew twierdzeniom strony pozwanej, nie było koniecznym warunkiem ustalenia uszczerbku na zdrowiu powoda w zakresie laryngologii. Zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityk Społecznej z dnia 18 grudnia 2002r. (Dz. U Nr 234, poz. 1974) do oceny trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu związanego z utratą słuchu wykonuje się obliczenie procentowego uszczerbku na zdrowiu w oparciu o wynik badania audiometrii tonalnej i taką też metodę zastosował biegły M. Z.. Wobec powyższego w ocenie Sądu brak jest podstaw do kwestionowania ustaleń i wniosków opinii biegłego z zakresu laryngologii.

Szczególnie dotkliwie i pozostawiające trwałe następstwa były dla powoda obrażenia o charakterze laryngologicznym, powodujące znaczącą utratę słuchu. Stanowi to duże utrudnienie i dyskomfort w codziennym funkcjonowaniu powoda, który przed wypadkiem nie odczuwał żadnych dolegliwości laryngologicznych. Był osobą zdrową i w pełni sprawną fizycznie.

W następstwie wypadku powód doznał także urazu głowy i urazu kręgosłupa szyjnego, urazu – przeciążenia kręgosłupa szyjnego (w mechanizmie zgięciowo-odgięciowym). W następstwie doznanych obrażeń u powoda wystąpiły objawy

zespołu szyjnego górnego, tj. bóle i zawroty głowy, szумы uszne, tętnienie w głowie, zaburzenia widzenia, drętwienia na zewnętrznym brzegu ręki lewej, utrzymujące się przez kilka miesięcy.

Stwierdzone u powoda w późniejszym okresie, tj. w październiku 2012r., objawy ogniskowe w postaci śladowego niedowładu lewostronnego oraz w lutym 2013r. – połowiczne prawostronne zaburzenia czucia, są objawami zaburzeń krążenia mózgowego, które jest schorzeniem samoistnym, bez związku z przebyłym urazem.

Powód do chwili obecnej odczuwa także okresowe ostre bóle głowy, wtedy stosuje doraźnie leki przeciwbólowe, ma problemy z utrzymaniem równowagi. Nie może wejść na kilka stopni drabiny, aby np. podciąć gałęzie w przydomowym ogrodzie, dlatego zaniedbał ogród, nie panuje nad jazdą rowerem, nie jest bowiem w stanie utrzymać prostego toru jazdy.

Po wypadku przeszedł złamanie nerwowe, stosował leki nasenne i antydepresyjne.

Mając na uwadze wszystkie opisane powyżej okoliczności Sąd uznał, iż należne powodowi zadośćuczynienie rekompensujące doznaną przez niego na skutek wypadku krzywdę winno wynosić 81.000,00 zł. **Uwzględniając fakt, iż w toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił powodowi kwotę 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz będąc z mocy art. 321 § 1 k.p.c. związanym zakresem żądania, Sąd zasądził na rzecz powoda całą dochodzoną pozwem kwotę, tj. kwotę 54.000 zł tytułem zadośćuczynienia.**

O odsetkach o powyższego świadczenia Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c., zasądzając odsetki ustawowe: od kwoty pierwotnie żądanej w pozwie, tj. kwoty 45.000,00 zł od dnia 22 marca 2013r., tj. od dnia zgłoszenia reprezentantowi ds. roszczeń (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością roszczenia powoda o zapłatę na jego rzecz dalszego zadośćuczynienia, zaś od kwoty rozszerzonego żądania, tj. 9.000 zł – od dnia 25 sierpnia 2016r., tj. od dnia nadania na adres pozwanego pisma procesowego zawierającego rozszerzenie powództwa. Z uwagi na to, iż powód żądał zasądzenia odsetek od dnia szkody, Sąd oddalił powództwo w powyższym zakresie jako nie znajdujące prawnego uzasadnienia.

Sąd oddalił także powództwo w zakresie żądania zasądzenia na rzecz powoda kwoty 40.000 zł odszkodowania z tytułu utraconych dochodów. Uzasadniając powyższe żądanie powód wskazał, iż w dniu wypadku miał podjąć zatrudnienie na terenie Niemiec zgodnie z umową o pracę zawartą w dniu 14 czerwca 2012r. z A.I.M. (...) z siedzibą w K.. Miał wykonywać pracę montera. Informację o terminie rozpoczęcia pracy powód otrzymał w dniu 30 czerwca 2012r. drogą mailową do niemieckiej firmy pośrednictwa pracy. W umowie o pracę ustalono wynagrodzenie w kwocie 10 EUR brutto za godzinę oraz zwrot przez pracodawcę kosztów podróży w kwocie 40,00 EUR za każde udowodnione przenocowanie w miejscu pracy. W związku z wypadkiem komunikacyjnym z dnia 2 lipca 2012r. powód nie zgłosił się celem podjęcia pracy, o czym powiadomił pracodawcę.

W ocenie Sądu w toku niniejszego procesu powód, na którym z mocy art. 6 k.c. spoczywał w tym zakresie ciężar dowodu, nie udowodnił, aby szkoda w postaci utraconych dochodów, pozostawała w związku przyczynowym z wypadkiem z dnia 2 lipca 2012r. Zgodnie natomiast z normą art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Jak wynika z treści przedłożonego przez powoda dokumentu, tj. umowy o pracę, tj. § 2 ust. 2 powyższej umowy w przypadku nieusprawiedliwionej nieobecności w pierwszym dniu pracy, zgodnie z § 9.1 (...) (ramowy układ zbiorowy dotyczący pracy czasowej), umowa o pracę nie dochodzi do skutku. W świetle okoliczności, iż niemożność stawienia się w dniu 2 lipca 2012r. celem podjęcia pracy wyniknęła ze zdarzenia niezależnego i nie zawinonego przez powoda, tj. wypadku komunikacyjnego, zaś powód o tym zdarzeniu poinformował pracodawcę, brak jest podstaw do zakwalifikowania powyższej sytuacji jako nieusprawiedliwionej nieobecności w pracy rodzącej skutek w postaci nie dojścia do skutku umowy o pracę. Tym bardziej, iż w piśmie z dnia 2 lipca 2012r. niemiecki pracodawca poinformował powoda, iż umowa o pracę nie doszła do skutku, w takim zaś wypadku wypowiedzenie umowy następuje z zachowaniem formy i okresu wypowiedzenia. Z informacji załączonej natomiast przez pozwanego wynika, iż w toku postępowania likwidacyjnego reprezentant ds. roszczeń (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością uzyskał od pracodawcy powoda, tj. z A.I.M.

A. G. z siedzibą w K. informację, iż przyczyną wypowiedzenia umowy o pracę było wycofanie się ze zlecenia w ostatniej chwili przez klienta pracodawcy.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, iż powód w toku niniejszego procesu nie udowodnił, iż nie podjęcie zatrudnienia w dniu 2 lipca 2012r. było konsekwencją tylko faktu, iż w następstwie wypadku nie mógł on zgłosić się do pracodawcy w dniu 2 lipca 2012r. Powód nie wykazał także, aby pracodawca tylko z tego względu odmówił mu ewentualnego rozpoczęcia pracy w okresie późniejszym, czy też aby na skutek obrażeń doznanych w wypadku nie był w stanie podjąć zatrudnienia.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo w zakresie żądania odszkodowania jako nie znajdujące prawnego ani faktycznego uzasadnienia.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., stosując zasadę ich stosunkowego rozdzielania. Skoro każda ze stron przegrała proces, a mianowicie pozwany w 57%, zaś powód – w 43%, w takim też zakresie winni ponieść koszty procesu. Koszty te po stronie powoda wyniosły 4.817,00 zł (500,00 zł – część opłaty sądowej od pozwu, 3.617,00 zł – wynagrodzenie pełnomocnika procesowego wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa, 700,00 zł – zaliczka na opinie biegłych), zaś po stronie pozwanego – 3.617,00 zł - wynagrodzenie pełnomocnika procesowego wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa).

Wobec powyższego na podstawie art. 100 k.p.c. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 937,36 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Nieuiszczone koszty sądowe w sprawie wyniosły łącznie 4.182,97 zł, w tym 432,97 zł brakujące zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłych i 3.750 zł nieuiszczona opłata sądowa od pozwu.

Na podstawie art. 100 k.p.c. w związku z art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim kwotę 2.259,00 zł oraz od powoda – kwotę 1.924,00 zł – tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.